

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20 botiga.
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50.
Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

MARQUÉS REVISCOLAT.

OLTAS cosas comensan en broma y acaban en serio. De aquesta máxima podria donarne compte y raho l'explendorós ciutadá benemerit, encare que per ell acaben en serio totes las cosas del mon, fins las més bufas.

Per broma va dirse que 'l farian marqués de Olérdola, y en serio le'n varen fer.

Quan alguns mesos endarrera deyan alguns periódichs qu'entre patilla y patilla abrigava l' pensament de transformar un dels edificis del Parch en Palau Real, ab la idea de oferirlo á la reyna regent, eran molts los que responian:

—Aixó son brometas de quatre desocupats, acullidas per una part de la prempsa, que no té altra missió que posar en ridícul á D. Francisco.

—Brometas, veritat?

Donchs la broma ja està realisada.

Ja està triat l'edifici, que sera l'arsenal, lo major dels que han quedat de l'antigua Ciutadela; ja estan trassats los plànols de reforma, que segons diuen los que 'ls han vistos, son suntuosos; ja D. Francisco 's disposa á fer un viatge á Madrid, ab aquests plànols á la butxaca, visitar á la elevada sevanya á qui està destinat lo regalo; y rebre dels cortesans un cabás d'enhorabonas per son ascendir esperit dinàstich.

Tot està a punt de solfa: tot està preparat, menos los quartos per empender les obres, encare que d' aquests poch se 'n preocupa l'insigne Marqués, que ni ell ni 'ls seus fills y successors tindrán de satisferlos. La Pubilla paga, y es molt bona xicota la tal Pubilla... Ellá paga sempre y may diu res.

Pero es precis que un ó altre prengui la defensa dels seus interessos y fins de la seva dignitat, y bè ó malament ho farém nosaltres.

La idea de aquest home funest que ha pres á Barcelona com una especie de feudo dependent del marquesat de Olérdola, es tan descabelladà, que no hi ha per ahont agafarla.

En primer lloc, la reyna regent que ocupa l'trono disfrutant una llista civil considerable, no necessita regalos fets a expensas de una ciutat agobiada per tributs y crissis que no la deixan viure. Si algun dia aquesta respectable sevanya té l'pensament de possehir un palau á Barcelona, sens dupte se 'l farà construir al seu gust y ab los seus medis, adoptant l'emplassament que més li acomodi.

Aixis ho ha fet á San Sebastián. També aquell Ajun-

tament volia regalarli un palau... y no per cert á titul de gratuït, sinó á cambi de no sé quin castell perteneixent al ram de guerra, y D. Maria Cristina refusà l'oferta, adquirint una fiaca del seu peculi, fent-sela arreglar al seu gust y satisfent lo seu import religiosament.

Y es qu' hem arribat á tal punt, y es tan visible l'progresa de las costums públicas y de las ideas democráticas, que fins los reys tenen á gala pagar lo que compran, vestir ab la major senzillés, mostrarse afables ab tot lo mon y, en una paraula, paisanejar tot lo possible.

Conducta radicalment oposada á la que observan los cortesans, sempre carregats de pretensions, cuberts sempre de galons y creus, desllorigantse 'ls ossets de l'espina dada á copia de cortesias y lo qu' es més trist, fent actes de generositat á costa agena.

Lo ciutadá benemerit no déu haver meditat gayre lo projecte que porta entre mans.

Barcelona s' enorgulleix de possehir lo Parch de la Ciutadela, de possehirlo lliurement, de un extrém al altre, sense condonini de ningú. Y s' enorgulleix de possehirlo, per ser un siti d'esbarjo ahont va sempre que vol ó pot, á reposar de sas fatigas y á recrearse honestament. Aquells jardins, aquelles plantacions, aquells edificis li costan á pés d'or. Per transformar los estérils arenals de la Ciutadela en un verger ha hagut de pagar onerosos tributs, y 'ls ha pagat sense queixar-se.

Es més: la Ciutadela odiada y odiosa subsisti per espay de un sigle y mitj com una amenassa á la ciutat y com un padró de recorts ignominiosos. Un sigle y mitj de humiliació y de martiri, que no tingüé fi hasta que la Revolució volcà l'trono dels Borbons. L'enderrocament de aquella fortalesa significa, en conseqüencia, la vindicació del poble català. La cessió lliure de aquells terrenos sigüé lo premi otorgat á las virtuts cívicas del nostre poble.

D'aquí l'orgull que va unit á la possessió del Parch.

Lo mateix Sr. Rius y Taulet, quan no era encare

JOCHS MALABARS (NOVA INVENCIO).

Pels clowns de nostra política
es una bola 'l sufragí
per això estant ells de broma
res més fàcil que jugarhi.

Marqués de Olérdola, esculpió aquesta possessió en un sens fi de lèpidas espargidas en diferents sitis del Parch: «Los barcelonins son los únichs propietaris de aquest Parch y de aquests Jardins, y á ells sols està encomenada la seva conservació y custodia.»

«Cóm ha pogut olvidar un moment totes aquestes circumstancies? *

«Será precis que l' poble de Barcelona en massa, propietari y custodi de aquell siti d' esbarjo, fassa entendre al desmemoriat marqués, que la cortessania, no pot may arribar mai al extrém de lessionar los drets de una ciutat?

Eshorabona D. Francisco s' posi en ridicul tan com vulga; pero fasshi pel seu propi compte, deixins tranquil·s, y sobre tot respecti l' patrimoni de la ciutat, que si té dret per regirlo y administrarlo, no arriban á tan les seves facultats que puga ferne trossos y regalarlo á qui millor li sembli.

Per sobre del exagerat monarquisme de aqueix Pivaller al revés, existeixen los drets de Barcelona: á las humillacions cortesanas de un marqués reviscolat se sobreposará l' altivesa del nostre poble no deixant passar sense protesta sos descabellats intents.

P. K.

A idea d' establir una nova contribució sobre las utilitats ha promogut un crit general de protesta.

De tot Espanya van telegramas á Madrid, reclamant contra l' projecte de D. Venanci, y algunas capitals se disposan á celebrar reunions y meetings.

Verdaderament, en un país ahont s' oculta tot fins la riquesa en fincas, qu' es precisament lo que no pot amagarse, l' tractar d' establir una contribució basada en los beneficis que cada espanyol reporta de la seva industria, es un pensament descabellat y perturbador. ¿Cóm descubrir las ocultacions? ¿Cóm posar remey á las traficas inevitables dels investigadors y l' contribuyents?

D. Venanci fará molt bé guardant lo projecte en l' arxiu dels bons intents, y esperar á plantejarlo, á que l' espanyols sigan àngels.

Lo meeting agricola del diumenge celebrat en lo Teatre Principal tingüé un marcant sabor reaccionari.

Tant es així que un dels oradors, lo Sr. Guasch, de Reus, distingit advocat que professa idees republicanes, hagué de atacar l' excessiu pressupost de gastos, fixantse entre altres en los que ocasiona la llista civil.

Una cosa tant natural no meresqué siquiera la tolerancia de una gran part dels concurrents.

En casi tots los discursos predominá la tendencia anti-política. La política, segons los agricultors, es la causa principal de las nostres desventures.

Quanta ignorància!

La mala política podrà serho; pero contra la política malia hi ha la bona, y l' mals de l' una s' curan ab los beneficis de l' altra.

Abstenir-se de pender part en política, es fomentar las empresas dels més atrevits que son los que l' ns desgovernan y l' ns explotan. Serian possibles tants escandols, si tots los espanyols fessen us del dret que tenen, que més que un dret es un deber, de intervenir en la cosa pública?

Senyors agricultors: quan deixa de cultivarse un camp hi neixen malas herbas.

Lo mateix succeix ab lo camp de la politica.

Continúa demostrantse allò que venim diuent fa temps: los reys proposan pero l' poble disponen.

Lo govern de Italia, cada dia més decidit en favor de la triple aliança, y l' poble italia cada dia més entusiasta de Fransa.

Mentre lo rey Humbert se n' va á Berlin á retornar la visita al emperador Guillém, en varias ciutats de Italia se celebren grans manifestacions de simpatia á la República francesa y s' conmemoran las fetxes més importants de la revolució francesa.

Las coses han arribat á tal extrém que á Turín las autoritats van fer us de la forsa contra l' manifestants, los qual no tingueren més remey que defensarse á perdades contra l' atacs de la tropa.

La situació està tirant.

Pero no hi ha que inquietarse. Quan un rey tira del extrem de una corda y de l' altra un poble, y la corda s' trenca, ja se sab qui se n' va de costellas.

La sessió del dimars passarà entre las més notables de las que ha celebrat lo Congrés durant la dominació fusionista.

S' havia entaulat un debat econòmic sense altre objecte que destorbar la discussió del projecte de lley de sufragi universal, y l' goberna demanà que s' prorrogés la sessió fins y tant que l' debat promogut pels conservadors, tingüés fi, fos l' hora que fos.

Gran discussió sobre la prorroga. Parla en Cánovas, parla en Sagasta, parla tothom. La qüestió es entretenir, perdre temps, dificultar la discussió del projecte de sufragi. Per ultim lo Congrés vota que la sessió s' prorroga.

Cinch minuts després de aquesta votació, D. Cristino, suspenia l' debat y alsava la sessió.

Vaja, per fer perdre l' tino ningú hi ha, com D. Cristino.

Se tracta de un funcionari públic català que va anar á la Habana á desempenyar un empleo de importància.

Molts amics tractaven de acompañarlo, solicitant qualsevol empleo; pero no se n' va endur á ningú.

¿Per qué?

Molt senzill: porque la seva senyora va dirli:

—Creume, noy: no te n' emportis á cap coneigut, que després tot ho xerran.

(Històric.)

Grans huelgas á Alemania. La major part de las minas de carbó de Westalia han quedat paralitzadas. Ab tal motiu escasseja l' combustible y son molts las indústries que hauran de parar, provocantse una huelga general.

L' emperador ha rebut á una comissió de huelguistas, y l' s' ha promés ferlos justicia. Pero així si, no ha deixat de recomenarlos que no s' fiquessin en política y sobre tot que desoissen los concells del partit socialista, que ó sinó s' veuria obligat á fusellarlos.

Los obrers alemanys faran lo que l' s' donga la gana; pero son molts las personas coneixedoras de aquell país que creuen que allí s' acosta á passos agegantats lo principi de una gran revolució social.

L' imperi fermenta, l' imperi bull, l' imperi s' descompón.

iQuin gust dèu donar contemplar aquest espectacle desde l' altura de la Torre Eiffel!

Lo czar de Russia ha trobat una carta dels nihilistes, contenint amenassas de mort.

Y saben ahont l' ha trobada?

Al arcoba, á l' hora de ficarse al llit.

Com si l' nihilistes haguessen volgut proporcionarli una manera agradable de passar la nit, donant voltas á un pensament aterrador.

¿No es veritat qu' es molt significatiu que las cartas dels nihilistes penetrin á l' arcoba del emperador, sense que ningú s' adoni dels portadors de las mateixas?

Així demostra que l' nihilistes son molt habils en fer jochs de mans.

Y ab la mateixa facilitat ab que introduxeixen una carta amenassadora en lo sili més recóndit del palau, demà que s' ho proposin, realisaran un joch de més efecte.

L' escamoteig de una corona.

D. Anton posant càtedra en lo Saló de conferencias:

—Los conservadors no combatim lo sufragi per ser liberal, sinó per ser desmoralizador dels comicis.

Exercit per ells, no diré lo contrari.

Pero que s' planteji l' sufragi, que s' planteji, y ja l' asseguro jo que no vindran ells gayres treballs en desmoralizarlo.

A la província de Málaga, lo poblet de Cauche ha quedat enterament deshabitat, hasta l' extrém de haverse tabicat los portals de totes las casas, per evitar que s' exigeixi als seus propietaris la contribució.

Avis als libre-cambistas. A Cauche, entre aquell desert, poden anar a predicar las seves teories.

Demà diumenge á dos quarts de nou del vespre, la societat laica Guttenberg.—Consell de Cent 434, baixos,—celebrarà una vetllada literaria musical ab lo concurs de notables escriptors y artistas.—Es molt satisfactori l' inèrem que ha pres aquesta associació, composta exclusivament de obrers, amants de la ensenyansa.

CARTAS DE FORA.—A L'leyda s' ha inaugurat ab gran concurrencia y entusiasme un Círcul Republicà Progressista, celebrat una vetllada, en la qual prengueren part notables oradors que siguieren molt aplaudits. Un saludo als republicans de Lleyda.

Baix lo títol de Centro Catòlic s' ha constituit a Parets del Vallès un club carlista, baix los auspícis de aquell rector, y lo qu' es més estrany del Jutje municipal, persona que fins ara havia blossomat de idees liberals. Molt mal se compaginan aquestes idees ab un Centro que ab la màscara de catòlic no s' proposa més que pagar tribut al rey de les húngaras.

Per rector de brahò l' de la Pobla de Claramunt. Després de haver romput la canya ab qu' ensenyà la doctrina, sobre l' esquena de un pobre noy, aquest se n' anà plorant á casa seva: y quan lo pare del bailest se presentà á la rectoria á demanar explicacions al ensotanat, aquest de una empenta l' tirà á terra, fancà la porta cancell de una revolada y de dintre estant cridava:—Si no marxeu de aquí m' poso á eridar «l'adresa». Me sembla que tots aquests disgustos poden evitarse's los pares no permetent

que l' s' seus fills vagin á la doctrina, que després de tot molt mal déu ensenyarla, qui tan malament la practica.

Los ideals del rector de Olesa de Montserrat son dignes de ser coneiguts. Després de consignar desde l' cubell que l' partits moderns toleran y fomentan la inmoraltat, digué que las coses no anirian bé, si no tornant tretze sigles endarrera. No seria millor tornar als temps de Adán y Eva, que al menos no hi havia capellans?

A Suria l' clero està dividit. Hi ha l' partit del rector secundat pels seu vicari Joanet y l' que sostenen los capellans que tenien una escola á ca'n Balagué. Uns y altres se tiran á matar de tal manera, que per intrigas de l' Joanet, un dels capellans rivals va rebre del encarregat del bisbat una ordre de desterró á Vinaròs, ahont hagué de trasladarse, dintre del plazo improrrogable de dotze horas. En Joanet pensava, obrant així, apoderar-se del Centre catòlic y de las Hicas de Maria; però l' tret li ha sortit per la culata, ja que desde llavors no pot sortir al carrer que no l' xiulin y l' insultin, y al presentarse un d' aquets dies á veure les Hicas, una d' aquestas, que no té pels a la llengua, li digué per tot saludo:—Bones tardes, Senyor Fals:—Ab motiu de tant y tants desprecis, en Joanet està que trina, y quant l' xiulan, per menos de dos quartos se donarà... á n' en Cánovas.

Era costum del Masnou que las Hicas de Maria, durant lo mes de maig, cantessin las oracions del vespre desde l' altar major dirigidas per un mossen. Pero mossen Quim, qu' es nou en la Parroquia, ha trasladat á las citades Hicas al cor, y allà, á porta tancada, baix la sèva exclusiva direcció, cantan qu' es un gust.—Diuhan los masnouins, que no sent vist de ningú. Mossen Quim maneja ab més llibertat la batuta. Tot podrà ser.

PREPARATIUS.

uns quants dies á aquesta part, don Francisco de Paula sembla un argent-viu.

Aixó de fer un viatge á Madrid, encara que ell ja hi està acostumat, perque desde qu' es arcalde lo menos n' hi ha fet quatre ó cinch cents —es una cosa tan solemne y magestuosa, que l' home no cab en sí de satisfacció.

Tú—diu á la sèva criada—comensam á limpiar las botinas y ténmelas á punt

—¿Que també vol que li preparen las sabates rosses?

—Si, tens rahó: es molt fàcil que á Madrid me convidin a alguna cassera, y ab sabates rosses estaré més en caràcter.

—Y las sabates escotades també les hi vol?

—iY dónchs! ¿Ab què anirà á palacio, pues? ¿que t' pensas que allí un hom s' hi presenta ab botinas, com qui va a un funeral?

A casa sèva no s' entenen de feyna: l' un corra per aquí, l' altre corra per allà... sembla un envelat de ball d' any, cinch minuts avants de rompre la sinfonía.

Aquest ab un respi al y una xiera de benzina li està trayent las tacas de las faixas, bandas y cintas.

Aquell ab un guant vel! dóna una repassada á la sèva corona de marqués.

L' altre li frega las creus y condecoracions ab such de llimona y terra d' escudelles.

—¡Que lluixi tot! ¡que brilli forsa!—diu don Francisco, passejantse febrós per mitj d' aquell camp de batalla, com un general que dóna disposicions.

De tan en tan entra al seu despaig y pega una ullada á la llista dels objectes que se n' ha d' endur.

—Me sabria greu descuidarme res,—murmura en veu baixa, agafant lo paperot—Veyam.

Una pinta per las patillas. Ja la tinc.

La petaca ab lo meu escut d' armas.. Tamé.

Quatre dotzenas de moedors de butxaca, sényalats ab las mèvies lletras y la corresponent corona..... Ja son al mundo.

Un mirallet portàtil, per mirarme si estich bé, avants d' entrar en las sales de recepcions... ja hi es.

Y los borradors dels discursos qu' hauré de pronunciar... També l' s' tinc á punt.

Lo rengló dels discursos es l' assumpt que don Francisco porta ab més delicadesa.

Perque per ell menjar, beure, passejar, exhibir-se, rebre comissions, escoltar serenatas... son cosas molt serias e importants; pero l' s' discursos! Oh! Los discursos son l' ànima de la sèva existència, la pedra fundamental de la felicitat; lo més gran, lo més hermos que hi ha al món.

Ell ja sab que en sent á Madrid haurá d' anar á veure á fulano, á sutano y á menguano: á tot arreu haurá de fer lo discurs correspondent, y per evitar entrabancs y confusions, l' home té la manya de tenirlos tots á punt de sola.

Verbi-gracia: ¿Anirà á veure la reyna?

Lo discurs començará així:

«A vos excelsa señora, á vos que con tan alta sabiduria regis el... etc.»

Discurs dirigit á Sagasta:

«Excelentísimo Señor: El último, el más modesto, el más insignificante, pero al mismo tiempo el más entusiasta de vuestros admiradores, viene hoy poseído de júbilo, de satisfacción, de legítimo orgullo á ofreceros... tal y tal cosa.»

Discurs al arcalde de Madrid.

«Yo, genuino representante de la segunda capital de Espanya: yo, alcalde de una población emporio del trabajo, del comercio y de las artes, saludó en vos al noble, al egregio, al digno representante de la capital de la monarquía, de esta villa del oso... etc.»

Té un discurs á punt per clavarlo domunt de l' Venancio Gonzalez, en lo qual dirà qu' es lo ministre d' Hisenda més sabi que s' ha vist al món desde la invasió dels bárbaros hasta l' nos tres días.

No té un altre preparat pels pobres Martínez Campos; un altre per disparar-lo á n' en Martos y hasta n' té un de petit y senzill, que pensa dirigirlo un vespre als mossos de la fonda hont posarà.

¡Qué radiant, qué hermos, qué monumental està avuy

don Francisco, preparantse per empentre 'l gran viatge número mil y tants!
No té altre idea ni altre pensament que aquest:
—Vaig à Madrid! ¡¡á Madrid! ¡¡á Madrid!!!—
Cada cinc minut repassa 'l protocol de papers que té d'emportàrsen. Lo plano de reforma, lo desarreglo definitiu de la plassa de Catalunya, lo projecte d'agregació, lo croquis del palau real que pensa fer dintre d'un quartel de la Ciutadella.
Tot, tot està á punt! tot està en regla!
—Per què no marxa desseguida, donchs?
Ja ho he dit avants: ara li estan netejant y repulint les creus y placas.
Y com que 'n té tantas, la limpresa no podrà quedar terminada fins á darrers del mes.
Voila tout.

FANTÁSTICH.

UN ACTE DE GENEROSITAT.

B la idea de visitar la ciutat de La Plata y saludar al vell actor espanyol D. Joseph Valero, que viu allí retirat, la Sra. Tubau emprengué 'l viatje en companyia de son espòs Sr. Palencia, del ministre d'Espanya senyor Lopez Gomara y del conegut banquer català Sr. Castells. Los visitants esmorzaren ab lo se-

nyor Valero y un fill de aquest, en un salonet reservat del Cafè de París.

Als postres del dinar, se parlà de la situació pecuniaria del vell actor, que no es gens pròspera.

Lo Sr. Castells, com si una idea li hagués crusat per la imaginació, li preguntà:

—Digui, Sr. Valero, gab quinca cantitat crêu vosté que podrà ser un home feliç?

Valero respongué després de 'na pausa:—De feliç ho he sigut sempre, fins en mitj de mos majors apuros. Ara mateix me n' considero molt seyent ab vostés en aquesta taula...

—No es això lo que li pregunto, interrompé 'l Sr. Castells, sinó ab quinca cantitat consideraria assegurada la seva vellesa.

—Déu mil duros me bastarián:—digué 'l vell actor.

Lo Sr. Castells demanà tinter y ploma á un dels mossos que servían la taula y traventse un talonari de la butxaca, omplí un taló de 10.000 duros contra 'l Banch, y entengantlo al artista li digué:

—Sr. Valero: aquí té la felicitat. Serveixis acceptar aquest petit regalo.

D. Joseph sentí una commoció fonda: las camas se li doblegaven y cayent de genolls davant del generós Sr. Castells li prengué les màns omplint-les de petons y llàgrimes. La Sra. Tubau se desmayá y tots los allí presents, fins los mossos que servien 'l esmorzar ploravan com a criatures.

No s' ha presentat mai en lo teatro escena més commovedora que aquella, produïda per la generositat de un home rich en fortuna, pero més rich encare de nobles sentiments.

Lo Sr. Castells, en distintas ocasions, ha sigut la Província dels nostres paisans en lo Riu de la Plata.

L.

AGUSTA y Romero Robledo han tractat de unir-se; pero fins ara no ha sigut possible. Son dos ganxos que no empalman.

Mes fàcil sembla que s' entengan lo citat Romero y 'l general Cassola.

Lo qual està més posat en ordre.

La unió de aquests dos personatges, al menos semblarà 'l aliansa de la cassola y 'l pandero.

Una aliansa molt flamenca.

No hi ha més; lo partit conservador, conseqüent ab los seus principis, retxassa 'l sufragi universal.

Y per la seva part, lo sufragi universal, conseqüent ab la seva historia, retxassa al partit conservador.

Que sempre li ha agratit al sufragi pagar ab la mateixa moneda.

Hi havia un coronel, D. Arseni Linares, que 'l dia primer de mars del corrent any ocupava en 'l escala 'l número 222.

Y avuy, un mes y mitj després de aquella fetxa, ostenta ja 'ls entorxats de brigadier.

L' indicat jefe té un mérit que no tenen los altres: es gendre del general Jovellar.

Y per pujar las escalas de 222 esglahóns en 222 esglahóns no hi ha com los gendres dels generals.

Quan los bisbes van acceptar lo convit del ministre democrata Sr. Canalejas, deyan los amichs de la situació:

—Vaya, ja s' han acabat las intransigències: los bisbes menjant en la taula de un ministre molt significat per sas ideas avansadas. ¿Que dirán los carlistas?

**

Los carlistas han parlat.

Los carlistas diuen que 'ls mateixos bisbes han acceptat un convit del marqués de Cerralbo jefe de la pandilla tradicionalista.

Y han menjat ab lo mateix gust los plats demòcrates, que 'ls plats carcundas.

No en va deyan uns tragóns

dotats de bon paladar:

—En materia de menjar
tots los *principis* son bons.

La política s' embolica.

Son molts los elements de la majoria que s' han unit secretament per jugar una mala partida á n' en Sagasta. En Martos sobre tot li té jurada, y ja sab tothom que don Cristina es mestre en partidas serranas.

Mentre tant los conservadors se fregan las mans de gust, considerant que per ells se fa la festa.

En Sagasta casi no tindrà més remey, que treures un pito y xiular.

—Això es una indecència—dirà D. Anton—voste 'ns xiula á las nostras barbas.

—No, senyor, dispensi—podrà respondre en Sagasta:—jo no xiulo á ningú. Demano ausili.

Per últim ha sigut aprobada pél Senat la proposició Mellado.

—Senyors regidors d' ofici
los han fet un flach servici!

—No hay plazo que no se cumpla, ni deuda que no se pague.

—No es exacte—digué un regidor d' ofici.
Y asegi, parlant en vers:

Set mesos gobernaré
y tingan per bén segú
que 'ls deutes que deixaré
no 'ls podrà pagar ningú.

Y quina pressa s' ha donat D. Francisco de Paula en transformar en Palau real, un dels edificis de la Ciutadella per regalarlo á la reyna regent.

Es aquesta la primera vegada que queda contradita aquella coneuguda locució:

—«Las cosas de *palacio*, van *despacio*.»

—Saben per qué fa dos setmanas que 'ns absténim de parlar del judici del crim de Fuencarral?

Per ser tantas las contradiccions y 'ls dutes que ha provocat, que tenim por per nosaltres y pels nostres lectors.

Està mitj averiguat
que del judici 'l desfici,
pot fer perdre hasta 'l judici
de qui 'l tinga més sensat.

Entre 'ls manifestants de Turin s' han sentit crits de «Abaix lo rey!» «Abaix la reyna!» «Abaix la monarquia!»

També 'ls huelguistes de Westfalia, han cridat «Mori Bismarck!»

Lo vapor de la màquina s' expansiona: las vàlvulas xiulan...

No sè, 'm sembla qu' en la gran fàbrica de la *Triple Aliança* lo dia menos pensat hi haurà una catàstrofe.

Un qu' era amigatxo de un capellà, al qual havia conegut d'estudiant, en aquells bons temps de la juventut en que junts la corrian, va preguntarli:

—Quin es lo moment de la missa, que t' agrada més?

—Home, es molt natural: may disfruto tan com quan me giro de cara al públic per dir *Dominus vobiscum*, y pregar una llambregada á las feligresas.

Una idea ingeniosa de un periódich de Madrit.

Ab motiu de las grans festas celebradas á Paris en conmemoració de la Revolució francesa, l' embaixador anglès, representant de la reyna, va anar a Londres.

En cambi 'l lord corregidor de Londres, representant de aquell gran poble, va anar á Paris.

Després de las grans festas, mentre l' embaixador se 'n ha tornat á Paris, lo lord corregidor se 'n ha tornat á Londres.

Si pel camí s' han trobat, com es probable, 'l lord haurà pogut dir al embaixador:

—Ja ho veieu: en tot lo del mon es aixís: quan los reys hi van, los pobles, ja 'n tornan.

En Villaverde ha acusat al govern d' en Sagasta de tenir seqüestrala la regia prerrogativa.

Diccionari del cessant:—Regia prerrogativa:—Lo caldo del pressupost.

Lo governador de Valencia, per aquietar als distints bandos en qu' està fraccionat lo partit fusionista de aquella capital, tot sovint los convida á dinar. Pero tot es inútil. Enemistats entran al menjador y enemistats ne surten.

Es natural. ¿Qué han de fer los fusionistas sentats á taula?

Ensenyarse'ls dents.

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NÚMERO.

1. XARADA.—*Ma-ri-a.*
2. ANAGRAMA.—*Marta-Matar.*
3. TRENCÀ-CLOSCAS.—*La creu de la masia.*
4. ROMBO.—*P*

P A
P A L
P A L A
P A L A S
A L A S
L A S
A S
S

5. GEROGLÍFICH.—*Com menos flas, més bé vas.*
Han endavatin totas las solucions los ciutadans Tres-llaire, Lola Mont y Un Saragatero: n' han endavinat 4 Fandilleta y C. y Pau dels Timbals; 3. K. Novas del K. Stell, y 2 no més: Quatre Burots y Comas.

XARADA.

—Es aquí á ca la *Dos-tres*?
—No senyó, es á l' altra casa.
—Quina es?

—La de aquí l'*hu-dos*.

—No sab quan hi es?

—Si, á las quatre.

—Ara *dos-hu*? Es á dir qu' es la primera *Tot*? *Tres-quarta*, estigui bona.

—Igualment:

estiga b6.

—Moltas gràcies.

J. T. ANGUILA.

ENDAVINALLA.

Perque 'm coneigas, lectó'
escolta lo que t' diré:
so de terra ó de papé:
so de plom ó de cotó:
so molt gran ó so molt xica;
so coharda ó so valenta:
so molt freda ó molt calenta...
Apa, donchs, pensa una mica.

J. MONT.

TRENCA-CLOSCAS.

TOMASA GASTA VANOS CARS.

Formar ab aquestas lletras lo nom de tres polítichs.

J. ROCA.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

1 2 3 4 5 6.	—Diminutiu de bestia.
5 5 6 1 6.	—Una flor.
3 4 1 2.	—Poble de Catalunya.
4 5 6.	—Comestible.
5 2.	—Nota musical.
1.	—Una consonant.

ARIVOR J. M.

GEROGLÍFICH.

S
I I I
e e
X — I
d d
E E E
X
A

PAU MATALOPS.

Medicaments del Dr. WOON

—Aixerop antidiarréich-estomacal, per curar tota classe de diarreas.
—Aixerop pectoral, per combatrer tota classe de tos.
—Aixerop lactific, per aumentar la quantitat y millorar la calitat de la llet.

UTILÍSSIM PER MARES Y DIDAS.

*Unich depòsit**Petrítzol*

N.º 2

AIXEROPERÍA

DEL

DR. GENER.

¡PELEGRINS... Á OREJAR LA LLANA!!

QUADROS.

DESTINATS Á LA EXPOSICIÓ DE PARÍS.

Marina. —Un barco menut d' una forma molt extraña; dú la bandera d' Espanya sobre 'l casco llargarut. S' ignora lo que serà, y ningú sab certament si 's probarà 'l mes vinent. l' altre, o 'l de més enllà. Sin embargo, al punt que arriba l' inventor, los ciutadans l' abrassan, pican de mans y casi tots cridan: ¡Viva!

Heliogábal. —Un senyó d' una panxa respectable, calzas curtes, cara afable y apoyat en un bastó. Sos ulls miran ab afany una cullerassa atrós, una cassola d' arrós y una ampolla de Xampany.

Contrast. —Traballant de balde uns fulanos, sense apurcs, recullen uns quants mils duros per fè un obsequi á un arcalde. ¡Ab quina santa afició van corrent de dreta á esquerra, y remouhen cel y terra fomentant la suscripció! Mentre tan ells tiran l' am. ajeguda allí á la vora, hi ha una multitud tque plora morta de pena y de fam.

La indolencia. —Representa un patrici, ja d' edat, cómodament repat, mentres don Venanci 'l venta. Un grup de dissidents comensa á donarli voltas; uns cantantli las absoltas, altres ensenyant las dents. Pero ell, sense mirar ré, segueix gronxantse ab catxassa y de tan en tan se passa la mà per sobre 'l tupé.

Paysatge. —Palets de riera, camps imatje del descuyt, arbres que no donan fruyt, ceps farsits de filoxera. Terras sense cultiva, carreteras destrossadas, fincas qu' estan embargadas, boscos pelats com la mà. Y en lo cim de una montanya, sobre un pal voltat de brossas, un cartell ab lletras grossas que diuhen així: ¡Espanya!

Vigilancia á Barcelona. —Dos lladres de mà certera, espanyan una cartera y un rellotje, en poca estona. Vora hont ells s' estan lluhint, hi ha en aquell mateix instant

Anirém á Montserrat plié de vi durém lo gat y ademés un canonet per fé salva, per fé salva; y ademés un canonet per fé salva á Carlos set.

un policia badant y un municipal dormint

Quadro gènero humorístich. Fira, un cascó, un panorama, tres pilots d' herbas y rama, un safreig no gayre artístich. Arbres plantats sense trassa, set fanals, quatre garitas, onze barracas petitas. Títul del quadro: *Una plassa!*

Somni maestrós —Una arcoba; un gerix qu' està arrupit. que si no està ben dormit al menos sembla que ho proha. Al fi dorm, pero ¡qué mal! l' home te un somni espantós y s' agita tremolós. cridant com un carcaml. ¿Qué deurá somiar? ¡Pues nada! Una cosa molt senzilla: que ha tornat á aná á Sevilla y li han dat una pitada.

Aquest vistassó concís, dona una idea ben clara dels quadros qu' hi acaba ara y que vaig á envia á París. Si bé la colecció assombra, tinch un dupte dintre 'l cor: guanyaran medalla d' or ó ls rebrán á cops d' escombra?

C. GUMÍ.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciutadans Q. Q. Rulla, I. Porcà, Pep del Nas, P. Comas, Fandieta y C., Quim Mora, Manuel Mas, R. T. C., Joan Riba, Mora y Rossell, Camelo, J. Rossell Roig, Pepet Confiter, P. Bernadas, F. Grané, Taronja de Convent, Dos caloyos, P. Conca, J. Artés Codina, Calafí, Roura Espinal, Un Dragó, Anonet del Corral, E. Ferrer, E. Vista y Garsa de R., M. Baró (Grané), R. Galli, Sufrisida, y Un cap de brot: *Lo que 'ns envian no fa per casa.*

Ciutadans Quatre burots, Grabat tendre, S. Sabater Forns, J. Criquet, J. Terri, Un Nerviós, P. Lut y P. Lat. Acnis y C., K. Stelar, J. Staramsa, Cafè y Copa, Noy Ros, Pau Claris, Roig del Rosselló, P. Armengol, Josep Pep y C., Aprendent Solista, K. Novas del K. Stell, Un Ratoli y J. Alamatív: *Insertaré alguna cosa de lo que 'ns envian.*

Ciutada J. T. R. (Cervelló) —Sobre 'l primer punt trobem qu' es una qüestió massa particular. Lo demés es molt discutible. El dret de la citada autoritat. —Lluís Salvador: Mirarem de correjirlo. —Muley Abbersens: Es incorrecte. —A. Llimoner: va bé. —Rosa Xala: La poesia podra arreglarse: es ripiosa e incorrecte. —A. Piera: Lo sonet va molt bé. —E. Vilaret: Permeti que li observem que «Vessa y «finesa» no consonan. «No podria arreglarlo? —R. Roura: Lo de aquesta setmana es molt fluxet. —Pepet G. R.: No fa 'l pés. —Cantado segon: No podem aprofitar més que un geroglific —Madame Renaud C.: Aprofitarem les caborias: respecte al article la idea resulta ab escasa novedat; encare que la forma estigbé. —J. Pegatayre: Repari que si publicavam los versos, la polémica no acabaria mai y 'l periòdic perdria interès. —Payella y C.: No podem complairel, porque la carta anterior va anar al paner. —Oralia Uguedel: Los versos son poch exponents; de lo demés aprofitarem alguna cosa. —S. Capdevila: En lo sonet hi ha algun ripi y es llàstima perque la idea va bé. —Ros Toll: Envíhi lo que vulga; pero procuri que tinga més novedat que 'ls acudits. —P. C. T.: No fila prou. —Marangi: Es fluixet. —A. Rossell: Los sonets van bé.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasse, Àrch del Teatro, 21 y 22.